

انسانم آرزوست

مرتضی علمداری*

از آن دمی که دم زدی به کوزه وجود تن
شدی دلیلِ بودنم، تمامِ تار و پودِ من
چنان که خوانمت تو را، چنان که عاشقت شدم
ملک شنیده از سما، ز نغمه سرودِ من
قسم به موعِدِ خَلق، که آفریدی از علق
ولی چه نیک خواندی ام، ز لحظه ورودِ من
تمام هستی منی، دلیل هر وضوی من
به پایِ تو فقط بُود رکوعِ من سجودِ من
به خلقِ تو مرا چه کار، عزیزِ نازنینِ من
تویی دلیلِ اوجِ من، بهانه صعودِ من
بین چه عاشقانه من فتاده ام به پایِ تو
در اشهد نماز من، ملائکه شهودِ من
منم که بی تو عاجزم، منم که بی تو مضطرم
ور نه چه کار باشدت به بندهات و دودِ من
بهانه خلقتِ من همین ترانه است و بس
خدا کند شود دلی مستِ تو از وجودِ من
به جز تو کس نیاورد طنین شادی و سرور
فقط خدا خدا خدا، ز گنبدِ کبودِ من

* کارمند دانشگاه علوم پزشکی کاشان؛ alamdarimorteza1370@yahoo.com